

Tento posudek je v pořadí třetím posudkem na stejnou práci. Autorka práci přepracovala jen minimálně a na hlavní výtky nereflektovala. Předkládám proto původní posudek doplněný o několik poznámek.

Cílem práce bylo zmapovat jednu z forem křesťanství v Japonsku, a to takzvaná zdomácnělá hnutí. Analýzu autorka provedla na příkladu nejznámějšího takového hnutí Mukyókai, ke kterému přidala i rozbor několika dalších známých hnutí. Po nezbytném úvodu následují dvě kapitoly věnované vymezení pojmů, historickému přehledu vývoje křesťanství v Japonsku a stručnému uvedení do problémů, kterým křesťanství v Japonsku čelilo. Následující kapitoly čtvrtá a pátá jsou pak již konkrétním rozbohem hnutí Mukyókai. Nejprve se autorka v kapitole čtyři soustředila na život a myšlenky zakladatele, načež se v kapitole pět věnovala hnutí samotnému. Kapitola šest je pak představením dalších křesťanských hnutí: Christ Heart Church, The Way a Original Gospel.

Hlavní výzkumnou otázkou zmíněnou v úvodu bylo, zda 1) „zůstanou křesťanství pouze jeho základní charakteristické prvky a zbytek bude přizpůsoben Japonci, nebo zda křesťanství můžeme považovat za transkulturní a tudíž neměnné“. Jako podotázky byly zvolené 2) „jak probíhali (sic!) intervence misionářů“ a 3) „jak byly tyto propagace víry Japonci vnímány a zda byly srozumitelné a akceptovatelné“. Dalším cílem bylo prozkoumání 4) „historických okolností i sociálně-kulturních faktorů“, které (...) vedla (sic!) k ne-církevnímu postoji“.

Na hlavní otázku 1) nebylo odpovězeno, což považuji za jeden z největších nedostatků práce. Otázky 2) a 3) byly částečně zodpovězeny, i když značně povrchně a určitě by si zasloužily hlubší rozpracování. Otázka 4) byla zpracována nejspokojivěji. Závěr se s položenými otázkami téměř nepřekrývá a omezuje se na témata s prací přímo nesouvisejících.

Za silnou stránku práce považuji především to, že autorka pracovala výlučně! s cizojazyčnými zdroji vysoké akademické kvality. Ústřední část (tj. kapitoly 4-5) a navazující kapitola 6 zpracovány pečlivě a lze je považovat za dostatečné. Práce je také značným přínosem pro české akademické prostředí, protože – pokud je mi známo – toto téma nebylo dosud v češtině rozpracováno.

Slabých míst práce je několik. Autorka byla v minulém posudku upozorněna, že jí zvolené výzkumné otázky jsou v tomto stádiu studia nad její síly. Přesto otázky nepřepracovala a nechala je v původní podobě. Především u kapitol 2 a 3 není často zřejmé, co chce autorka říct, text je nejasný a na mnoha místech spadá ke zkratkovitým závěrům bez dalšího vysvětlení. V konečném výsledku je velmi těžké sledovat argumentační linii. Dále není často patrné, jak velká část textu patří k následné citaci. Práci by také prospěl větší odstup autorky od postupu prostého vrstvení citací a parafrází. Název kapitoly „Sociologické pozadí“ je zvolen nevhodně, neboť se sociologie nedotýká. Velmi zásadním nedostatkem práce je, že autorka nereflekтуje (ačkoliv na to byla upozorněna) na vývoj zkoumání japonských náboženských tradic posledních cca třiceti let. Tradiční pojetí šintó jako a) individuální náboženské tradice s kořeny v dávné historii; b) jakési esence japonskosti, které se ostatní tradice přizpůsobují, bylo úspěšně zpochybněno. Bylo také poukázáno na chybné aplikování charakteru abrahámovské tradice na asijské tradice. Například:

"Světovým náboženstvím' mám na mysli misionářská náboženství jako je buddhismus, křesťanství a islám - považují své náboženské učení za jedinou a konečnou pravdu pro všechny lidi všech dob a míst." (s. 4)

"Buddhismus nepřišel nahradit původní náboženskou tradici, nýbrž ji obohatit a tak se zároveň přizpůsobit náboženskému prostředí." (s. 8)

"Je brána [šintó] jako samozřejmost, kterou nebylo třeba pojmenovat až do 6. století, kdy se objevil buddhismus (...)." (s. 43)

Autorka napravila některé nedostatky předchozí verze: odsazení citace (str. 8); velikost písma u odkazů na poznámky pod čarou (#28-31).

Na zbytek výtek týkajících se chyb ve formální úpravě bohužel nereagovala: nejednotnost zarovnání (str. 10-16 a 19 je zarovnání v pořádku, zbytek textu je zarovnán doleva); citované odstavce nemají odsazení (s. 19, 46) a chybí změna velikosti písma (s. 13). Práce také nemá sjednocený přepis japonských slov – používá celkem tři rozdílné transkripce (viz. Mukyokai, Kanzó, Hidejoši). Citování je nedůsledné (např. s. 14-16 jediný odkaz), místy chybí zcela (např. s. 24). Při namátkové kontrole citovaného pramene ani jedna citace neodpovídala deklarované straně (#40, 42, 48).

Musím vyjádřit lítost nad tím, jak autorka s prací naložila. Je za ní vidět spousta dřiny a dobře odvedené práce. Pokud by autorka upravila výzkumné otázky, sjednotila úvod, text a závěr a napravila formální úpravu (nanejvýš několik hodin práce), mohla předložit k obhajobě velmi slušnou a přínosnou bakalářskou práci, na kterou mohla být po právu hrdá. Je pravdou, že jsem se ve věci málo angažoval a předpokládal aktivnější přístup studentky. Přijímám proto díl odpovědnosti i na sebe.

Ačkoliv je hlavní část práce uspokojivá, celkově je v tomto stavu na hranici přijatelnosti. Doporučuji text přijmout k obhajobě a vzhledem k výše uvedenému navrhuji známku 3 dobře.

V Pardubicích, 16. ledna 2015

Mgr. David Bradna